

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

11 noiembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Petru Moraru, Nadejda Toma, Ghenadie Nicolaev și Vladimir Timofti,

a judecat în ședință, fără participarea părților, recursul în anulare declarat de către avocatul Vadim Vieru în numele condamnatului Schidu Denis, împotriva sentinței „judecătoriei orășenești” din Grigoriopol din 03 august 2011, deciziei „judecătoriei supreme a RMN” de la Tiraspol din 27 septembrie 2011 și hotărârii „plenului judecătoriei supreme a RMN” din 18 mai 2012, în cauza penală în privința lui

Schidu Denis Serghei, *născut la 19 martie 1978, originar din or. Șevcenca, R. Kazahstan și domiciliat în or. Grigoriopol, str-la Păcii 3, ap. 29, cetățean al R. Moldova.*

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de recurs în anulare: 29.09.- 11.11.2014.

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința „judecătoriei orășenești” din Grigoriopol din 03 august 2011, Schidu Denis a fost condamnat în baza art. 226 alin. (2) cod penal al RMN, la 4 ani privațiune de libertate, în baza art. 226/1 alin. (2) pct. v) cod penal RMN, la 13 ani și 6 luni privațiune de libertate cu confiscarea averii, iar în temeiul art. 67 cod penal RMN, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 14 ani privațiune de libertate cu confiscarea averii și cu executarea pedepsei în colonie cu regim riguros.

2. Prin decizia „judecătoriei supreme a RMN” de la Tiraspol din 27 septembrie 2011, a fost modificată sentința „judecătoriei orășenești” din Grigoriopol din 03 august 2011 în latura stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care Schidu D. a fost condamnat în baza art. 226/1 alin. (2) pct. v) cod penal RMN, cu aplicarea art. 63 cod penal RMN, la 8 ani și 6 luni privațiune de libertate, cu confiscarea averii, iar în temeiul art. 67 alin. (3) cod penal RMN, pentru concurs de infracțiuni prevăzute de art. art. 226/1 alin. (2) pct. v), 226 alin. (2) cod penal RMN, prin cumul parțial al pedepselor, i-a fost aplicată pedeapsa definitivă de 9 ani privațiune de libertate, cu confiscarea averii și cu executarea pedepsei în colonie cu regim riguros.

3. Prin hotărârea „plenului judecătoriei supreme a RMN” din 18 mai 2012, hotărârile pronunțate au fost modificate, fiind recalificate acțiunile inculpatului

Schidu D. de la prevederile art. 226 alin. (2) cod penal RMN, în cele ale art. 226 alin. (1) cod penal RMN, și în baza acestei legi i-a fost aplicată pedeapsa de 1 an privațiune de libertate, iar în temeiul art. 67 alin. (3) cod penal RMN, pentru concurs de infracțiuni prevăzute de art. art. 226 alin. (1), 226/1 alin. (2) pct. v) cod penal RMN, prin cumul parțial al pedepselor, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 8 ani și 9 luni privațiune de libertate.

În temeiul art. 72 cod penal RMN, pedeapsa aplicată i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 4 ani.

4. Hotărârile nominalizate sunt atacate cu recurs în anulare de către avocatul Vieru Vadim în numele condamnatului Schidu Denis, prin care, invocându-se prevederile art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, se solicită: casarea și recunoașterea ca fiind emise contrar legislației Republicii Moldova a sentinței „judecătoriei orășenești” din Grigoriopol din 03 august 2011, deciziei „judecătoriei supreme a RMN” de la Tiraspol din 27 septembrie 2011 și a hotărârii „plenului judecătoriei supreme a RMN” din 18 mai 2012;

5. Judecând recursul în anulare în baza materialelor din dosar, Colegiul penal lărgit în unanimitate decide admiterea acestuia, or hotărârile judecătorești menționate din momentul adoptării lor sunt nelegitime, nu au putere juridică și nu pot fi executate pe motiv, că au fost adoptate de către instanțe judecătorești neconstituționale.

Potrivit art. 1 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, *Republica Moldova este un stat suveran și independent, unitar și indivizibil.*

Art. 3 alin. (1), (2) al Legii Supreme indică, că *teritoriul Republicii Moldova este inalienabil, iar frontierele țării sunt consfințite prin legea organică, respectându-se principiile și normele unanim recunoscute ale dreptului internațional.*

La 02 septembrie 1990, așa numită republica moldovenească nistreană „R.M.N.” își declară independența față de Republica Moldova, iar ulterior, și-a creat o structură proprie de stat cu atribute proprii (miliție, procuratură, instanțe judecătorești), care pînă în prezent activează în baza unei legi contrare legislației Republicii Moldova și standardelor internaționale.

Aceste unități para statale (miliție, procuratură, instanțele judecătorești) nu au fost și nu sunt supuse controlului din partea autorităților constituționale ale Republicii Moldova și monitorizării din partea instituțiilor internaționale.

Prin Hotărîrea Parlamentului Republicii Moldova nr. 1298-XIII din 24 iulie 1997, a fost ratificată Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a unor protocoale adiționale la această Convenție, unde în art.1 pct.1) din hotărîre, se specifică că, *„Republica Moldova declară că nu va putea asigura respectarea dispozițiilor Convenției în ce privește omisiunile și actele comise de organele autoproclamatei republici nistrene pe teritoriul controlat efectiv de ele pînă la soluționarea definitivă a diferendului din această zonă”.*

Din art. 1 al Convenției reiese faptul, că statele părți, trebuie să răspundă de orice încălcare a drepturilor și libertăților protejate de Convenție, comise asupra indivizilor aflați sub „jurisdicția” lor.

Exercitarea jurisdicției este o condiție necesară pentru ca un stat contractant să fie considerat responsabil de actele sau omisiunile care i se imputează și care dau loc unei plîngeri de încălcare a drepturilor și libertăților anunțate în Convenție.

Din punct de vedere al dreptului internațional public expresia „*relevând din jurisdicția lor*” din art.1 al Convenției trebuie să fie înțeleasă, ca semnificând faptul că competența jurisdicțională a unui stat este în primul rând teritorială, dar de asemenea, în acest sens se presupune, că aceasta se exercită în mod normal pe întreg teritoriul statului. Această presupunere poate fi limitată în circumstanțe excepționale în special, atunci când un stat este împiedicat de a-și exercita autoritatea pe o parte a teritoriului său, ceea ce ar putea fi rezultatul unei ocupații militare, prin forțele armate ale unui alt stat care controlează efectiv acest teritoriu (*cauza Loizidou vs.Turcia*).

În cauza *Ilașcu și alții vs. Moldova și Rusia* (Hotărârea CtEDO din 08 iulie 2004) privitor la cele declarate de către Guvern, precum că Republica Moldova nu deține controlul asupra unei părți din teritoriul său național, anume regiunea transnistreană, CtEDO reamintește că „declarația” consemnată de Moldova în instrumentul său de ratificare a Convenției la subiectul lipsei de control a autorităților legitime moldovenești asupra teritoriului transnistrean nu constituie o rezervă validă în sensul art. 57 al Convenției”.

Curtea reiterează că, „totuși chiar în absența controlului efectiv asupra teritoriilor transnistrene, Republica Moldova are obligația pozitivă prevăzută în art. 1 al Convenției de a lua măsuri care sunt în puterea sa și în conformitate cu dreptul internațional – fie de ordin economic, diplomatic sau juridic sau de altă natură – în scopul de a asigura reclamanților respectul drepturilor garantate de Convenție”.

Curtea consideră, că atunci când un stat controlant este împiedicat de a-și exercita autoritatea asupra întreg teritoriului său, printr-o situație de facto constrângătoare, cum ar fi stabilirea unui regim separatist însoțit sau nu de ocuparea militară a teritoriului de către un alt stat, acest stat nu încetează să-și exercite jurisdicția în sensul art. 1 al Convenției asupra acelei părți a teritoriului care este temporar supusă unei autorități locale susținute de forțele rebele sau de un alt stat.

Conform art. art. 114, 115 din Constituția Republicii Moldova, art.(1) a Legii cu privire la Curtea Supremă de Justiție nr. 789 din 26 martie 1996, art. (1) al Legii cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20 iulie 1995, „*Justiția în Republica Moldova se desfășoară în numele legii numai de instanțele judecătorești - prin Curtea Supremă de Justiție și prin alte instanțe judecătorești în conformitate cu Constituția*”.

Puterea judecătorească se exercită numai prin instanța judecătorească în persoana judecătorului, investită constituțional cu atribuții de desfășurare a justiției, pe care le execută în baza legii.

Art. 6 al CtEDO prevede că „*orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită prin lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa*”.

Colegiul penal lărgit reține, că Schidu Denis a fost condamnat de către o instanță judecătorească care nu este constituită conform legii și care, în mod ilegal și-a asumat atribuții de desfășurare a justiției în regiunea transnistreană, acesta fiind privat de dreptul la un proces echitabil prevăzut de lege.

Legislația procesual penală națională, art.25 alin. (6) Cod de procedură penală, stipulează că *sentințele și alte hotărâri judecătorești ale instanțelor nelegitime nu au putere juridică și nu pot fi executate*.

CtEDO (*cauza Ilașcu și alții vs. Moldova și Rusia*) declară, că cu toate că Republica Moldova nu deține controlul asupra teritoriilor transnistrene ea urmează să întreprindă măsuri pozitive ca toate măsurile aflate în dispoziția sa, politice, economice, juridice sau altele în vederea restabilirii controlului său pe acest teritoriu și asigurării drepturilor, incluzînd și eliberarea persoanelor private de libertate ilegal.

Ținînd cont de faptul că, în speță s-au pronunțat hotărîri judecătorești de către instanțe judecătorești neconstituționale, aceste hotărîri sunt ilegale și nu au putere juridică, deoarece nu produc nici un efect juridic și sunt lovite de nulitatea absolută.

Potrivit art. 251 alin. (1) Cod de procedură penală, încălcarea prevederilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului procedural în cazul în care s-a comis o încălcare a normelor procesuale penale ce nu poate fi înlăturată decît prin anularea aceluiași act.

Alineatul (2) al aceluiași articol, prevede că încălcarea prevederilor legale la compunerea instanței, atrage nulitatea actului procedural.

Astfel, copiile materialelor cauzei urmează a fi expediate Procuraturii Generale a Republicii Moldova pentru a întreprinde toate măsurile legale prevăzute de legislația Republicii Moldova.

6. În conformitate cu prevederile art. 456 alin.(1), 457, 251 Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Admite recursul în anulare declarat de avocatul Vadim Vieru în numele lui Schidu Denis, declară că sentința „judecătoriei orașenești” din Grigoriopol din 03 august 2011, decizia „judecătoriei supreme a RMN” de la Tiraspol din 27 septembrie 2011 și hotărîrea „plenului judecătoriei supreme a RMN” din 18 mai 2012, în cauza penală în privința lui **Schidu Denis Serghei** sunt lovite de nulitate absolută ca hotărîri adoptate de organe neconstituționale.

Copia materialelor se expediază Procuraturii Generale a Republicii Moldova pentru a întreprinde în cauză toate măsurile prevăzute de legislația Republicii Moldova.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 11 noiembrie 2014.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Petru Moraru

Nadejda Toma

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti